

● — pointa

Život je někdy jako...

Iveta
Vybíhalová

Život je někdy jako...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Iveta Vybíhalová
Život je někdy jako... – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Život je někdy jako...

● ■ **pointa**

Iveta Vybíhalová

Praha 2022

Poděkování

*mé úžasné rodině, přátelům a všem, kdo mi
jakkoliv pomohli s vydáním této knihy.*

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ

za sponzorský dar patří:

obecnímu úřadu mého bydliště

Liboru Bílkovi, s.r.o.

Autodopravě Zdeněk Hrubý, s.r.o.

Marku Stillerovi

a nejmenovanému dárci.

Je krásný slunečný den. Den jako vystřižený z čítanky, procházím se po rozkvetlé louce, všude tisíc kopretin. Kopretiny mám moc ráda, i když smrdí jako bolavá čapa, ehm... jak by řekl můj táta.

Kolem je neuvěřitelné ticho, v mé hlavě se zrodí nápad leh-
nout si do trávy. Jen tak si ležím, koukám se do mraků. Hele, ten mrak vypadá jako hlava Marge Simpsonové. Ne, tak ne. Marge to není, je to zdeformovaná ovce. Moment, i když... teď to vypadá zas jinak. To je fuk.

Zavřu oči, zhluboka dýchám čerstvý vzduch, otevřu jedno oko, utrhnu kopretinu, která trčí u mé hlavy. Stonek kopretiny držím jemně ukazováčkem a palcem levé ruky, přiblížím si ji k nosu, mám v plánu si k ní přičichnout, tahle určitě bude vonět.

Všude klid, ticho... najednou mě vyruší blížící se smích. Holčičí smích. Povědomý smích. Směje se stejně jako Lea. Nasaju vůni kopretiny. Smích se přibližuje. V první sekundě mi zavoněla, v druhé sekundě mi už tak nevoní a ve třetí mi začíná smrdět. Ach jo, tatí, zase ti musím dát za pravdu. Smrdí. Jako bolavá čapa.

Vůně, anebo spíš smrad, nabírá na intenzitě a já chci kopretinu dát dál od nosu, ale nejde to. Jako by mi zkameněla ruka. Hlava chce, ale ruka ne a ne se pohnout a splnit pokyn, který hlava nařizuje.

Kromě smradu, který mi zamořil snad už všechny smyslové buňky, začíná být smích čím dál tím hlasitější a blíží se ke mně

rychleji a rychleji. Napadne mě podívat se, komu smích patří, jestli opravdu náleží Lee.

Můj mozek vysílá rozkaz mým očím, ať si pohnou, ale je to k ničemu. Pomaličku otevírám jedno oko, a asi tak s dvouminutovým zpožděním se otevírá i druhé.

Chvilku mi trvá, než se vzpamatuju z prvotního šoku, který mě po zaostrění zraku čekal. Už jsem neležela pod modrým obláčkovým nebem, ale pod bílou stěnou. Neležela jsem v zelené trávě, ale v peřinách, oblečených do fialového povlečení s šedýma čtverečkama, které se nepralo od Vánoc, kdy jsem ho dostala pod stromeček u rodičů od Ježíška.

„Je z bavlny, naprostá kvalita, pevnej matroš, to ti vydrží až do padesáti,“ říkala máma.

„Díky, mami.“

I když mě pán Bůh, co se týče domácích prací, obdaroval tím, že mi jde snad vše, od vaření až po opravování záchodu, tak schopnost a talent na praní mi jaksi přidat zapomněl. S pračkou jsme si prostě nikdy nerozuměly. Je totiž víc paličatá než já a jakkoliv jsem jí vždy před zmáčknutím programu promlouvala do duše, že bych nerada, aby můj svetr měl jinou barvu, než když jsem si ho kupovala v sekáči, tak stejně mě ignorovala.

„Mrcha jedna,“ zanádal jsem, když jsem z ní vytáhla povlečení, bohužel už nebylo sytě fialové s krásně bílýma čtverečkama, ale bledě fialové s šedýma čtverečkama.

Byla jsem tak vytočená, že jsem do pračky kopla pravačkou jako Messi do balonu.

„Au, do prdele.“

O dvě hodiny později.

„Tak to bude fraktura, sestro. Připravte mi vše potřebné, jdeme sádrovat.“

Já se na to vykašlu, fakt.

Už nade mnou nevlají kopretiny, ale, světe div se, hnědá silonová ponožka s okem, která má už něco za sebou, a její druhá polovička se jaksi někam zatoulala.

Člověk by si teď řekl: „Jak je možné, že ponožka vlaje nad hlavou člověka, který spí?“

Ehm, když má někdo dceru, která měla být snad prezidentkou teroristické armády, tak to pochopí.

Lea drží v ruce moji, omlouvám se za ten výraz, smradlavou a upocenou ponožku, která se tlačila v předešlých červnových dnů v balerínách, a vlaje s ní nad mým nosem. K tomu se ještě směje jako blázen a vypadá to, že ji tato aktivita vyhovuje mnohem víc, než aby se, jak zjistím o pár sekund později, urychleně chystala do školy, protože jsme ZASPALY!

„Leontýno, já tě něčím praštím! Poslední den ve školním roce a my zaspíme!“

To je teda báječný. Kdybych dělala třeba v pekárně, na poště, v obchodě s obuví nebo kdekoliv jinde než ve školství, na základní škole, tak to asi tolik nebude vadit, ale já jsem prostě učitelka a bez učitelky jaksi poslední den školy prostě neskončí.

Vyděšení třetíci budou čekat ve třídě v lavicích, vystrašení, s otázkou – proč paní učitelka pořád nejde s vysvědčením, a že tam asi budou po škole. Už to vidím.

Lee je naprosto fuk, že do školy přijde pozdě, no jo, konec čtvrté třídy, začíná to mít na párku, jak by řekla, milostslečna. Přicházející puberta, nenaděláš nic, Deniso, nenaděláš nic.

Vyděšeně, jako čertík z krabičky, vyskočím z postele, podívám se na displej mobilu, abych zjistila závažnost situace. 7:35?

„No do prkýnka!“

Následovalo několika vteřinové zatmění mozku. Rychle zvolit a vymyslet plán, který bude co nejefektivnější a zajistí tak, aby chom byly ve škole brzo, která je ve městě vzdáleným asi 5 km od naší vesničky.

Šmarjá! Co mi chce moje pravá hemisféra mozku vymyslet? Já jako velká optimistka, haha, humor, vidím do budoucnosti. Všechno už je stejně v háji. Ředitel mě vyrazí. Levitace mě zradila, Matrix nejsem a Arabelin kouzelný plášť jsem zrovna odnesla přede-
devčírem do čistírny.

Moje nervy pracují a já nevím, jestli nemám jít náhodou zpět do postele a nasadit si tu smradlavou ponožku na nos. Není to ve výsledku jedno? Má mě zabít ředitel nebo vlastní ponožka?!

Vlastně to jedno není. Když už jsem se za svůj život nedokázala v ničem proslavit, tak aspoň po mé smrti se mi to podaří. Zapišu se do dějin jako ta slavná Denisa Vyskočilová, talentovaná nedoceněná učitelka, která se udusila ponožkou, přesněji řečeno smradem své vlastní ponožky. To bude trhák, panečku! Titulky ve všech novinách a časopisech, televizní noviny nebudou řešit nic jiného.

Hálooo?! Ťuk, ťuk. Je někdo doma? Přemýšlíš nad blbostma nebo nad tím, jaké činnosti musíš nutně udělat, aniž bys opustila dům?